

el reportatge TERESA MÁRQUEZ

Tordera perd els Nassos

Tanca després de vuitanta-set anys servint taules un dels restaurants de referència del Maresme

Tordera
● Anar a Tordera i no passar per Can Nassos era, al Maresme, poc més que un sacrilegi. Aquest restaurant situat a peu de la plaça de la Concòrdia, en ple centre i a tocar de les parades del mercat dels diumenges que ha donat renom al poble, ha estat sinònim de bona taula des de fa vuitanta-set anys. Del nom, però, tothom n'ha fet llegenda, però l'explicació és més senzilla. El primer a encetar la nissaga de restauradors va ser Joan Tresserras, cap al 1924, que va obrir una taverna. L'home tenia el nas molt gros i una mica desviat de la punta i els veïns, com acostumava a passar en un temps en què hi havia poques distraccions, aviat van batejar l'establiment com a can Nassos. Joan Tresserras era l'avi de la Carme i la Dolors, que des del 1987 es van fer càrrec del negoci. Fins al darrer moment Can Nassos ha estat sinònim, entre altres coses, d'esmorzars de forquilla, peus de porc insuperables i cargols sense competència. També ha estat reconegut pel caliu familiar. Perfums de cassola i sofregit van donar la benvinguda als clients fins al 28 de gener passat, quan la cuina de Can Nassos va preparar els últims àpats de diumenge. El restaurant tancava les portes.

Carme i Dolors Tresserras expliquen que la decisió «ni ha estat fàcil ni agradable». «Durant sis mesos hem estat donant-li voltes. Hem mesurat molt bé els pros i els contres, però finalment ens hem decidit. Amb molta pena, això sí», explica Carme Tresserras. Segons ella, no es tracta en cap cas d'abai-

DAVANT LA PORTA TANCADA. Dolors i Carme Tresserras fotografiades ahir davant l'entrada del restaurant Can Nassos de Tordera, que encara estan buidant. / T.M.

jar la persiana per falta de clientela o perquè ja no s'hi guanyaven la vida. «Feia molt temps que érem conscients que calia millorar les instal·lacions i fer-hi una gran inversió», apunta la seva germana Dolors, que afegeix: «Una inversió de 600.000

euros i dos anys llargs d'obres.» A aquest primer escull, s'hi va afegir que cap de les filles es volia fer càrrec del negoci. «És una feina molt sacrificada, sense temps per a tu i que exigeix una entrega total», diu Carme Tresserras. La decisió final, però, la van prendre amb el suport de la mare, la Paquita de Can Nassos, coneguda arreu per la seva col·laboració en un programa de RAC 1. «La mare ens va dir que endavant, que ho enteniam», assenyala la Dolors. Una oferta immobiliària «d'aquelles a les quals no pots dir que no» va segellar el final del restaurant. «Malgrat que fa molt temps que ho hem anat dient als clients, encara ara rebem encàrrecs per reservar taula. Se't fa difícil dir que no», comenta la Dolors. Per la Carme, el pas més difícil ha estat trencar els vincles amb la dotzena de treballadors «que de mitjana feia vint anys que eren a casa». La Dolors afegeix que la fidelitat dels clients, tant individuals com empreses que feia anys que hi encarregaven les celebracions, també ha quedat palesa. «L'últim dia vam servir 250 persones i fins i tot un matrimoni alemany va agafar l'avió al matí de Frankfurt per venir a dinar i marxar després», recorda la Dolors.

L'edifici es tirarà a terra i s'hi construiran pisos i locals. Un d'aquests locals el conservaran les dues germanes. «Qui sap? Potser ens tornem a engrescar després de disposar d'un temps que fins ara ens havia estat negat», explica la Carme.

la columna | JOSEP M.FONALLERAS

Sexisme

Aquests dies hi ha hagut molta polèmica amb l'anunci sexista de *Dolce&Gabbana*. Tanta, que l'empresa l'ha fet enretirar de totes les tanques i tots els espais publicitaris del món. Si els he de ser franc, i a diferència del que pensen molts amics, jo no hi sé veure l'elogi de la violació que molts hi han vist. Ens pot agradar més o menys l'estètica de la casa italiana, i ens podem indignar, més o menys, quan diuen que fan servir Caravaggio com a referència visual. Podem discutir-hi tant com vulguem, però continuo sense apreciar-hi indicis de criminalitat. Ara, també pot ser que estigui equivocada. El món de la publicitat està tan plena d'atemptats contra la dignitat de les persones que potser ja no els percebem com a tals. És per això que he decidit fer autocrítica i analitzar amb detall un dia qualsevol de la premsa escrita amb la finalitat de trobar altres campanyes susceptibles de ser denunciades. Per exemple, l'anunci de l'agència de viatges d'uns grans magatzems en honor del dia del pare. Fan promoció d'un paquet turístic. Es veu la guantera d'un cotxe modern amb un d'aquells marcs antics on els conductors col·loquen les fotos de la família sota la inscripció «*Papá, no corras!*». Ara, el lema és canviat. Hi diu: «*¡Vámonos, Papá!*». A les fotos, una mare i dos nens. Què passa? És que les dones no condueixen? És que les dones són només copilots estàtics? Un altre. Aquest és d'una notabilíssima entitat d'estalvis. Asseguren que, parlant, la gent s'entén. En una nova versió de la seva campanya, ara afirmen que la mirada delata els somnis i que parlar amb els ulls es tradueix com a necessitat de demanar un crèdit estel·lar. Hi ha una dona que prova els comandaments d'una cuina preciosa. Se la veu satisfeta. És «la» cuina. En segon pla, l'home se la mira orgullós. Es nota que ja pensa en el crèdit per satisfer els desitjos de la mirada d'ella. Què passa? Que només cuinen les dones? Que és només la dona qui s'interessa pels electrodomèstics? No ho sé. Em sembla que algú hauria de posar fre a aquestes insolències.

Grup Oliiva

Promoció, construcció i gestions immobiliàries

- Tenim la seva vivenda.
- Tenim el seu parking.
- Tenim el seu local

COMPRA O LLOGUER D'OBRA NOVA

INFORMACIÓ I VENDES

93 766 24 42
607 90 50 30

c/ Bruguera, 339 CALELLA · www.grupoliva.com

Les nostres promocions: Localització immillorable, acabats de luxe

Sant Vicenç de Montalt

Pàrquing Calella - Pineda

Blanes

Calella - Església

Calella - Plaça Catalunya

Calella - Pl. Catalunya

Calella - Rierany

Sant Vicenç de Montalt

Sant Carles de la Ràpita